

MUERTE DE NARCISO

Una barra de ferro per trencar les màquines de xiclets que hi ha a les parades d'autobús. Un cop al vidre, mil boles de colors, una ulla da i una fugida tranquil·la, i una caixa plena sota el llit.

Una bola de ferro. Una pedra, el noi del costat. 30 años al servicio de barcelona. !cling! Coorre! Què feu? !és impopular! la gent no ho enten! !Ni tu, arquitecte! Ia casa tots els vidres trencats, especialment els de les ulleres (quan convé fosques i quan convé d'augment).

Un llençol estripat, blanc, al terrat del sol, un cove de roba que cau al carrer, quan arribi a baix hauré de tornar a casa, una mirada rodejada, però no es morirà de gana, vaig trencant mocadors, menjo botons, forat per forat, rebeldia rera dia, me'n foto, jo, però a quell nen tenia gana.

Aquell nen tenia molta gana, molta boleta vermella blava verda i un llit on dormir sobre la realitat, NO sobre un somni, i un altre cop el soroll d'estripar llençols, de trencar vidres, de buscar anguniosament algú que no et parli de buscar anguniosament.

Un noi que riu, que salta barreres invisibles, i aixeca faldilles impossibles (van amb pantalons). Té una boleta de paper i la fot a qualsevol màquina. Si la fot a una impremta aquell dia no surt el diari: surt una boleta de paper pudent: el diari.

Un misto a una (parlo jo, queestic sobre el llit, despullat, escrivint com si res mentre mistos nous per estrenar aguanten la casa apuntalats a la façana, i el cel, al caure, s'ha embolicat amb els cables i ha quedat la nit a mig aire, l'electricitat xisclant d'alegria la gent corrent, brillants, i jo aquí, tranquil despullat escrivint, ni cec) ga solinera.

La velleta s'acosta a la font... aniset dolç.

Els colors petitonets i suaus de la priva li invaeixen el cervell i comena a saltar gata perduda... tres gats que no son "azules" i juguen a daus al costat de la font; pasen de daus i juguen amb ella.

"La iaia te el naset vermell de la torrada que porta-Via Julia i Horta" canten contents agafats de la mà.

Son tres quarts de quatre del matí a La Sagrada Família, mentrestant... Dos peluts asseguts sota una branca, sota una branca de ves a saber, escalfen i desfant, una cosa que fa crec, que fa cric amb sorollet suau, es de color verd, marró, dur, marroquí... i fa una olorr....

Els ulls vius de la "senya" velleta resplendeixen contents...

!Un joing!...
Calla dona, que ens sentirà el cara de palo...
Seu... ni de Pedralbes ni d'Urgell.

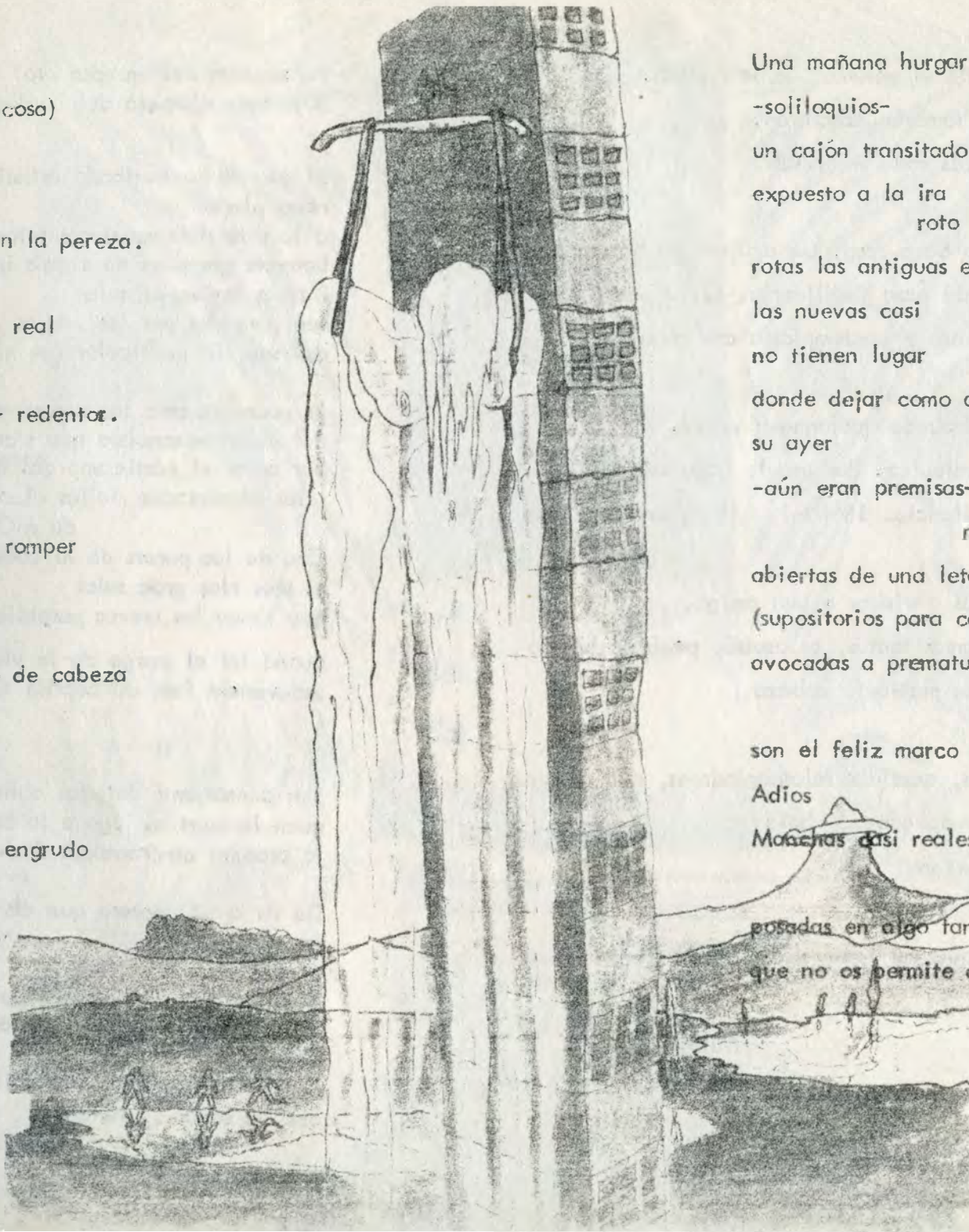
Per uns moments la vella es fot ruca... Fills meus, merda beneida per Sant Just i Santa Clara, quina cara que poseu, esteu ja molt passats.

Pssst... Tu tranquila... Ris, ris, fa el llumí... te, ensen-lo tú i fotet cantité avèc calité de cega... Obre la boca.

Una trompeta de bora un pam li posen entre els llavis... FFFssss! Cony, com tira!... Hihahiha una manifestació al carrer Manila, la iaia de picadora de piquetera.

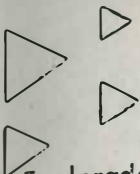
(Musican resuellos
e izan una bandera mucosa)
Sobre la cornisa
diálogos corales
fuerzan diagnósticos, en la pereza.
Bajo la lengua
un marco obscenamente real
impide el paso
al grito -arco voltaico- redentor.
He visto rendidos
hombres
tan altos, que podrían romper
el cielo
al desacompasar
su negativo movimiento de cabeza
Mientras,
una miopía cómplice
mima
los odres rebozados en engrudo
y repudia
el placer de escanciar.

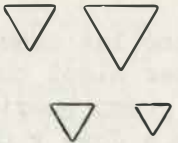
Una mañana hurgar,
-soliloquios-
un cajón transitado de dedos
expuesto a la ira
roto
rotas las antiguas expresiones
las nuevas casi
no tienen lugar
donde dejar como algo ya pasado
su ayer
-aún eran premisas-
mañanas
abiertas de una letal frigidez
(supositorios para calenturientos)
avocadas a prematuras reverencias
(sustitutivo de validez)
son el feliz marco de albibarbados
Adios
Mañanas casi reales
oficialmente
posadas en algo tan sucio
que no os permite diferenciaros

DIBUJO: QUIQUE

POEMAS: EMILIO

EXPLORADORES DE LA EXPERIENCIA COTIDIANA

Exploradores de la experiencia cotidiana

acampamos ayer noche en el piso 42 de un rascacielos,
frente a la puerta del ascensor!

esta mañana recogimos los enseres imprescindibles en un viaje de este tipo
dentro de adecuadas bolsas multicolores, que llevamos con nosotros
y, a través de un patio interior,
proseguimos el recorrido por un cuarto de baño
hacia cocinas malolientes.

Hubo dificultades en un pasillo

donde se acumulaban revistas viejas, colchones, mesas,
un velador, televisores, turbantes, bibliotecas,
montañas de polvo,

una chilaba oriental y muchos pares de zapatos,
momias, la peluca de la abuelita muerta,

buhos disecados, viejos calendarios,

una colección de postales pornográficas,

una tetera con el pico roto,

otro velador,

una pelota de playa con la marca de una crema impresa en letras rojas,
botellas de coñac vacías,

cajas de cartón, las muñecas que alguien un día echó en falta,

unas gafas, una aeroplano de juguete,

la Geografía Universal de Eliseo Reclus,

cientos de siniestras sombras

y silencio silencio silencio.

La gente se aglomera en los balcones hubo un choque de coches
en la calle,

penosamente avanzamos por el comedor,

con su mesa reluciente, sus lágrimas de cristal,

su vitrina repleta de objetos pasados de moda.

Nos asusta, como no, hace falta ser valiente,

no pienses, no te detengas,

pasar fente al oscuro dormitorio donde aún es visible (dicen)

el espectro de un familiar muerto una noche de luna lleba

No nos corresponde a nosotros juzgar, no,

y profanando la alfombra tejida a mano de Bukhara

con nuestros pies indignos,

nos hallamos por fin en una nueva escalera.

Llegamos al terrado, es ya casi de noche y llueve.

Antonio Das Mortes

Cuatro planos, GEOMETRICO ESTOMAGO
GEOLOGICAMENTE DURO, DIAMANTE
CUATRO VOCES CUATRO BRAZOS
CUBICOS DESIERTOS QUE SE ABREN DE
MIS AYES

BOCAS DIENTES Y CIPIAJOS

Y SUENA EL RETUMBO DE MIS VENAS

COMO UN RELOJ DE AIRE

CLEPSIDRAS GOLPEANTES

QUE SUFREN OQUEDADES

NEGRA CUEVA DE MIS MALES

Y ME PARTO Y ME REPARTO

EN LAS CUATRO PAREDES

DE MI CARCEL

Tinahuanaco

Mal reia, com

al retorn als soldats de goma

furtats al magatzems de les il.lusions

Malgrat les 4 gotes de sang de plor

no ens era menester

quedan-se quiets al camí

esguardant sempre el mateix indret

Somian-la....."ella."

LA DARRERA, NOSTRA ELLA

Ella,

si... ella semblava gaudir

de la voluptuositat del seu sexe,

i per a mi s'hem feia almoina

del virginal respall

de la parroquia de l'amor

barri baix de les Rambles

Ella, ella, ella, la nostra ella,

la nostra n'és alta ella,

la darrera

Francesc Fanés

A L'ESCALA

En Jordi obre les ales i planeja sobre el mar, la mar calma, el golf de Roses inamòbil, brillant al costat del crepuscle. Les muntanyes del fons continuen al seu lloc, com sempre. L'aigua és atraient. La nit s'acosta. La naturalesa es pobla de conills, rates i pobles encesos. En Jordi és coix, és el coix més coix del poble, és tan coix com la seva mare i el seu avi. El golf és completament horitzontal, ben pla, l'aigua quieta i les barques quietes, tot en equilibri. El Cargol, la gran roca, allà, just davant, recargolada i antiga, coneguda i reconeguda en la calma. Llums lluny. En Jordi camina brandant, s'inclina molt més d'un costat que de l'altre. La nit s'acosta. Nit que t'acostes. Els clubs, les discoteques, obren, després de sopar. Els dissabtes els feliços i els desgraciats ja comencen l'entrompament a casa quan sopen. El poble s'adorm i es desperta. En Jordi és esguerrat i alguna cosa l'anima a no se sap què. Avui ningú no sabia dir si plourà o no, si les barques agafaran sardina o no, si en Jordi ha begut més del compte o no. Però al night-club de can Vilanera, dissabte, en Jordi balla la música estrangera, la balla exaltat, no veu la gent que el mira, ni la gent que beu, ni els llums que vibren seguint el ritme. Veu, només, el golf de Roses, vora la nit, com si el mirés des de la torre del Pedró. Només li caldria estendre les ales i posar-se a volar sobre la mar, però decideix que no està borratxo i se'n va a dormir tot dient adéu amicalment als amics.

ENRIC

MENTIDES

Tot era una gran mentida. I els vapors de la mentida m'ofegaven. I el soroll de la mentida, contra la cara, la bofetades seques i calentes. Tot rodava a l'entorn. Mil.lions de mentides petites neixien dins tot un immens dubte. Fredes onades de gent m'emprisonaven contra un inacabable mur. Sobre el mar els vaixells s'abraçaven, rient de tota humana forma d'amor. Colors. La palidesa dels morts a tots els rostres dels enamorats. I els xacals mengaven verd. I mengaven tot el verd dels segles... I mengaven les mans dels infants.

15